

Overensstemmelse i Henseende til Møntsystem mellem de 3 nordiske Riger opnaas, samt at der i dette Niemed dannes en fælles Kommission af Mænd fra de 3 Riger. Den Kommission, som saaledes paatænkes, skulde være, hvad man havde et Forbillede for i flere lignende Møder fra større Forhold; det skulde være en fri Sammenkomst af Mænd, der ikke vare forsynede med Instrux, som altsaa ikke handlede efter Forskrifter, der gaves dem af deres Regjering, men som udnævnedes af Regjeringerne, og som med den Autoritet, deres egen Sagkyndighed kunde give dem, og som denne Udnævnelse vilde støtte, behandlede Spørgsmaalet frit. Den danske Regjering havde ingen Tvivl om, at det var et Forslag, der førstente at indføres. Man henvendte sig derfor til den svensk-norske Regjering, idet man udtalte den Anskuelse, at det maatte anses for ønskeligt, om en saadan Forhandling mellem Delegerede fra de 3 Riger kom i Stand. Denne Henvendelse modtoges med megen Velvillie fra den svensk-norske Regjering, og der sammentraadte derefter i Kjøbenhavn en saadan Kommission, bestaaende af 3 Mænd fra hvert Land. Resultatet af disse Mænds Arbejder blev strax offentliggjort. Det gik ud paa at tilkaabe en Møntkonvention mellem de 3 nordiske Riger, hvorved Guldmøntfoden indførtes. Nu var Sagen altsaa indtraadt i det Stadium, da Spørgsmaalet opstod om diplomatiske Forhandlinger under Regjeringens Vedelse og Ansvar. Den danske Regjering var overbevist om, at den Dei, der var begyndt, var den rette, og den indbød derfor den svensk-norske Regjering til en saadan diplomatisk Forhandling om Afslutning af en Møntkonvention. Og saa dette Forslag modtoges med beredvillig Ansættelse af den svensk-norske Regjering, og man enedes om, at en saadan Forhandling skulde finde Sted i Stockholm. Den førtes som bekendt fra svensk Side af Statsraad Wörn, fra norsk Side af Statsraad Helliesen og fra dansk Side af vor Gesandt i Stockholm, Kammerherre Bille og Geheimetatsraad Fenger. Disse Mænd enedes om en Møntkonvention, som under Forbehold af Representationernes Samtykke blev afluttet den 18de forrige Maaned. Samtidig dermed havde den ved allerhøieste Reskript af 1ste Juni 1872 nedsatte Kommission efter Finansministeriets Opfordring overveiet det Spørgsmaal, paa hvilken Maade de Grundfætninger, som vare nedlagte i den af den nordiske Konference afgivne Betænkning, kunde gjenneføres, og denne Kommission har derom afgivet sin Betænkning; den sluttede sine Forhandlinger den 12de December, altsaa forinden Møntkonventionen var afluttet. Hvad der nu saaledes altsaa forelægges det høie Thing, er for det Første Stockholmer-Konventionen af 18de December med den Opfordring, at Rigsdagen for sit Vedkommende vil give sit Samtykke til denne Konvention, thi det er Betingelsen for Konventionens Gyldighed. Naturligvis er det kun Betin-

gelsen for Danmarks Vedkommende; en tilsvarende Betingelse er en tilsvarende Beslutning af den svensk-norske Rigsdag og af det norske Storting. Selve Lovforslaget forudsætter atter den ratificerede Konvention. Lovforslaget er naturligtvis i sine vedvarende Bestemmelser affattet i Overensstemmelse med Konventionen, og denne er i det Hele afluttet paa det Grundlag, som blev givet ved det Forslag, der fremkom fra de Delegerede. Der er nogle enkelte Forandringer; Navnet er forandret; der er en Forandring, hvorpaa der fra svensk og norsk Side blev lagt megen Vægt, og som ventelig senere vil blive Gjenstand for nærmere Omtale og Forhandling, nemlig Spørgsmaalet om Begrænsning af Statens Forpligtelse lige overfor slidte Mønter; men paa samme Tid som en Forandring heri blev indført i Konventionen, blev der tillige vedtaget en Tillægsartikel, hvorved der udtrykkelig blev udtalt, at Konventionen ikke paalagde den enkelte Stat noget Forbud imod at paatage sig en større og videregaaende Forpligtelse end den, som var en nødvendig Følge af Konventionens Bestemmelser. Lovforslaget er altsaa i sin vedvarende Del affattet i Overensstemmelse med Konventionen, og det er i sine Gjennemførelsesbestemmelser affattet i Overensstemmelse med det Forslag, som er fremkommet fra den under 1ste Juni 1872 nedsatte Kommission; kun med de Forandringer, der vare en naturlig Følge af, at denne Kommission ikke kjendte Møntkonventionen, som først blev afluttet nogle Dage senere. Hvad Hovedreglerne angaar, ville vistnok Alle være enige med de Grundfætninger, hvorfra Konventionen gaar ud, nemlig at for Fremtiden skal Guld være Grundlaget for Møntsystemet med Benyttelse af Sølv; at der skal udmøntes 2 Hovedmønter, den ene saaledes, at 248 Stkr. indeholde 1 Kilogram eller 2 Rund fint Guld, den anden saaledes, at 124 Stkr. indeholde 1 Kilogram eller 2 Rund fint Guld. Liendebelen af den førstnævnte Mønt eller Tyndebelen af sidstnævnte skal være Regningsenhed og kaldes en Krone. Kronen deles efter Decimalsystemet i 100 Dre. Hvad Gjennemførelsen angaar, har jeg uden mindste Tvivl kunnet slutte mig til Kommissionens Forslag, som gaar ud paa, at man uden noget særegent Tillæg, eller uden Fradrag ved Omskrivingen kan, saaledes som Forholdet mellem Guld og Sølv nu i længere Tid har stillet sig, opstille en almindelig Regel, som i Korthed kan udtrykkes saaledes, at Kronen svarer til $\frac{1}{2}$ Rigsdaler. Det nærmere vil findes forklaret i Kommissionens Betænkning. Det maa nemlig vel erindres, at de ældre Forskrivninger, hvorom Talen er, ere udgaaede i Sølvmønt, ikke i Sølv. Naar de nu skulle fuldbyrdes, efter at Sølvmønten er affattet, kunne de ikke længer fuldbyrdes paa den Maade, hvorpaa de ere afluttede, og efter min fulde Overbevisning er det da Lovgivningens Sag at bestemme, hvorledes de skulle fuldbyrdes i Guldmønt.